

๖๐

รักษาจิตดวงเดียว

ดูมาจากที่ต่าง ๆ กัน มาอยู่รวมกันเยอะ ๆ อย่างนี้เพิ่งได้ไม่กี่วัน ก็อาจจะต้องปรับตัวกันนิดหน่อย สักเปอร์เซ็นต์ สองเปอร์เซ็นต์ ที่จะทำให้เป็นหนึ่งเดียวกัน

ดูต้องอย่าถือสา กัน ให้อภัยกัน ถ้าในกรณีที่อีกฝ่ายยังไม่เข้าใจ ต้องให้อภัยกัน แล้วก็ต้องรีบกลมเกลียวเป็นหนึ่งเดียวกันให้ได้เร็วที่สุด ว่าอย่างไร ต้องว่าตามกัน เพราะเรามีเวลาจำกัด

ดูต้องเป็นต้นบุญต้นแบบของพุทธบุตรรุ่นน้อง ๆ ที่จะมาในภายหลัง แล้วให้กิตติศัพท์อันดีงามที่เราฝึกตน ทนหิว บำเพ็ญตบะ เป็นพระแท้ แล้วรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน ได้นี้ ให้เลื่องลือไปจนกระทั่งเกิดกระแสตื่นตัวที่จะช่วยกัน กอบกู้พระพุทธศาสนากันไปทั่วสังฆมณฑล จากเราถึงสังฆมณฑลทั่วประเทศ แม้เราจะเป็นพระบวชใหม่ก็ตาม สิ่งนี้ก็จะเป็นการมีย้อนกลับมาที่ตัวลูกทุก ๆ รูป ถ้าทำอย่างนี้ได้เร็ว ก็ได้บุญเร็ว ได้บารมีเร็ว และสิ่งใด ๆ ก็จะเกิดขึ้นกับพระศาสนาได้เร็ว ถ้าช้ามันก็เกิดช้า

เพราะฉะนั้น ธิเบตเป็นหนึ่งในเดียวกันให้ด่วนจี๋เลย เพราะตอนนี้พระศาสนาอยู่ในภาวะวิกฤติคล้ายๆ น้ำท่วมอย่างนี้แหละ ต่างก็ได้แต่รำพึงว่า ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ ไม่รู้จะอย่างไร ก็บ่นกันไป บ่นกันมา ซึ่งหลวงพ่อบอกว่ามันเสียเวลา เรามาคุยแก้ใจกันเลยดีกว่า เพราะเราจะอยู่ในโลกนี้ไม่นานเท่าไร แต่การที่จะแก้ใจตรงนี้ได้ จะต้องมียุทธศาสตร์สักกลุ่มหนึ่ง เป็นต้นบุญต้นแบบที่เราได้ฝึกตนมาในระดับหนึ่ง เพราะเราเพิ่งบวชได้ไม่กี่วันไม่กี่เดือนเท่านั้นเอง จะต้องเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดี จนกระทั่งเกิดแรงบันดาลใจไปทั่วสังฆมณฑล นี่ก็เป็นเรื่องที่สำคัญ

กาลเวลาเพียงผ่านมาได้ไม่นานเท่าไร การศึกษาเรียนรู้เรื่องพระธรรมวินัยจะให้แจ่มแจ้งหรือแตกฉานเท่ากับผู้ที่อยู่นานๆ ก็คงจะยังไม่ได้ แต่ถ้าเรายังไปไม่ถึงตรงนั้น มันมีวิธีลัดที่จะทำให้เราเป็นหนึ่งในเดียวกันกับพระธรรมวินัย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า รักษาจิตดวงเดียวให้บริสุทธิ์ให้ใสๆ ฝึกใจให้หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ พอใจเราฟ่องใสบริสุทธิ์ในระดับหนึ่ง ที่ยังไม่ต้องถึงกับเป็นพระอรหันต์ แค่บริสุทธิ์จนเห็นความบริสุทธิ์ปรากฏเกิดขึ้น เช่น อย่างน้อยเห็นแสงสว่าง ดวงใสๆ องค์พระใสๆ หรือเบาสบาย จนกระทั่งเราไม่เบื่อจากการนั่งสมาธิ ใจก็ฟ่องใส จิตดวงเดียวก็ถูกรักษาเอาไว้แล้ว

เมื่อจิตเริ่มบริสุทธิ์ในระดับหนึ่งดังกล่าว ความคิดต่าง ๆ ของเราก็จะเปลี่ยนแปลงไป เพราะแหล่งแห่งความคิดบริสุทธิ์ มีความโปร่งใส จะคิดแต่เรื่องดี ๆ พุดเรื่องดี ๆ ทำแต่เรื่องดี ๆ ความสำรวมระวังในพระธรรมวินัยก็เกิดขึ้นมาเองเป็นอัตโนมัติ แบบธรรมชาติ โดยที่เราไม่ต้องตั้งใจว่า จะต้องเคร่งเครียดในการรักษาพระธรรมวินัย แต่พระธรรมวินัยจะเป็นหนึ่งเดียวกับตัวของเราเหมือนลมหายใจเข้าออก

ใจก็จะโปร่งใส มีปีติสุขหล่อเลี้ยงใจตลอดเวลา จนกระทั่งถึงในระดับที่เรามีความเลื่อมใสในตัวเราว่า แม้บวชมาไม่นานก็ตาม เรายังมาถึง ณ จุดตรงนี้ได้ ซึ่งแตกต่างจากเวลาที่ผ่านมามาก่อนที่เราเป็นคฤหัสถ์ เมื่อเรานึกย้อนหลังไปจะเอาช่วงไหนที่เราปลื้มในตัวเอง ในการทำความดี บางทีเรานึกไม่ค่อยออกนะ หรือยอมรับตัวของเราเองในระดับที่เรานับถือตัวเองได้ ทั้ง ๆ ที่ช่วงเวลานั้นเป็นคฤหัสถ์ที่ผ่านมามากกว่าช่วงที่เราเป็นพุทธบุตร

ถ้าหากลูกทำได้แบบนี้ พระศาสนาจะถูกฟื้นฟูขึ้นมาอย่างกะทันหันแบบโอบปาติกะ คือปั๊บปั๊บบ้างขึ้นมาอย่างที่เราคาดไม่ถึง เรายังมีมหาปฐะ เรามีส่วนสำคัญในการทำสิ่งเหล่านี้ให้เกิดขึ้น เพราะฉะนั้นลูกทุกรูปต้องรีบเป็นหนึ่งในเดียวกัน คือ

๑. เป็นหนึ่งเดียวกับศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

๒. เป็นหนึ่งเดียวกันในหมู่เพื่อนสหธรรมิกทั้งหลาย อย่าถือสาถั่น ให้อภัยกัน แล้วความรักสามัคคีก็จะเกิดขึ้นกับหมู่คณะ

วันเวลาที่เหลืออยู่ เราจะได้มุ่งมั่นแสวงหาสิ่งที่สำคัญสำหรับชีวิตของเรา คือ ตั้งใจปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงประสบการณ์ภายใน เราจะต้องไปถึงที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงคือพระธรรมกายในตัวของเราให้ได้ ซึ่งตอนเป็นภุคส์ภุคส์เราไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อนเลย มีเพียงบางรูปเท่านั้นที่พอจะได้ยินได้ฟังมาบ้าง แต่ก็ไม่เคยมีประสบการณ์ภายในอย่างนี้ แต่ตอนนี้โอกาสมาถึงแล้ว ที่เราจะต้องเข้าไปถึงที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงที่อยู่ภายในตัวของเรา คือ พระธรรมกายให้ได้ นี่เป็นเรื่องที่สำคัญ

ถ้าถึง ณ ตอนนั้น เราจะได้ปฏิบัติภารกิจที่ยิ่งใหญ่ที่หลวงพ่อบอกไว้ว่า อสารถะ คือ ไม่ใช่ใครๆ ก็ทำได้ ถ้าทำได้ เขาก็ทำมานานแล้ว ไม่ว่าพระ ไม่ว่าโยม หรือไม่ว่ามนุษย์หรือเทวดา

แต่ตอนนี้ลูกยังไม่รู้ตัวเองว่า ลูกเป็นบุคคลสำคัญสำหรับภารกิจนี้ ซึ่งจะมีผลต่อพระศาสนาในอนาคต และมวลมนุษยชาติทั่วโลก บางทีเราก็นึกว่า เราก็คณธรรมดา ก่อนมาบวชก็ทำมาหากินทั่วๆ ไป เป็นกุลบุตรมาจากหลากหลาย

หลายตระกูล หลากหลายอาชีพ เรารู้เพียงแค่นี้ แต่ ณ วันนี้
ถูกต้องรู้เพิ่มขึ้นว่า ลูกเป็นบุคคลสำคัญสำหรับภารกิจนี้
เพราะฉะนั้นต้องทำให้สมกับที่เราเป็นบุคคลสำคัญสำหรับ
ภารกิจตรงนี้

ลูกมีบุญเก่ากันมาทุกรูป แต่เราไม่รู้ตัว เรารู้แต่ว่า ชีวิต
ที่เราเกิดมาในปัจจุบันนี้มันก็ไม่ค่อยจะสุขสบายบ้าง หรือสุข
สบายบ้างนิดหน่อยไปตามอัธภาพ นั่นคือสิ่งที่เราเห็นด้วย
ตามนุษย์ แต่สิ่งที่ลึกไปกว่านั้น ลูกยังมองไม่เห็น แต่วันใดที่
ได้เข้าถึงพระธรรมกาย แล้วเรามาศึกษาวิชาธรรมกาย ซึ่ง
พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พระผู้ปราบมาร
ท่านค้นพบขึ้นมา เราจะได้มาศึกษาตรงนี้

ตอนนี้ให้รับทราบไปอีกระดับหนึ่งว่า ลูกเป็นผู้มีบุญ
มาก บุญเก่าเราเพียงพอ เหลือแต่ปัจจุบันนี้จะต้องประกอบ
ความเพียรกันอย่างเต็มที่ ให้เต็มกำลัง อย่างถูกหลักวิชา
ต้องถูกหลักวิชาด้วยจึงจะได้ผล ได้เข้าถึงประสบการณ์
ภายใน ณ จุดที่หลวงปู่อยากให้คุณเข้าถึง จุดที่เราสามารถ
ไปศึกษาวิชาธรรมกายได้ คือ เข้าถึงพระธรรมกายในตัว
บุญเรามี เหลือแต่ความเพียร หรือความขยันที่จะนั่ง และ
ถูกหลักวิชา ต้องจำตรงนี้ให้ดี

๑๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๔